

A mai problémaözönben, a nemzetállam alapjainak lerakása közben azt hiszem, nem tévedek, ha csak látszólag jelentéktelennek és veszélytelennek minősítem Konrád Györgynek azt a szárnalmasnak ugyan szárnalmas kísérlését, amely a Der Spiegel után most már a Le Monde című francia világlapban is folytatódik. Konrád a magyarság rossz hírét költi, burkoltan ugyan, de bűnös népről beszél, és azt híreszteli, hogy fél. Az egyszer már gyanús körülmények között az országból kiköltözött író most bejelenti, hogy 77 éves korában a kivándorlás gondolatával foglalkozik, mert idehaza elviselhetetlen az élet, a demokrácia megszűnik, Orbán Viktor diktatúrát vezet be. A tényállás ezzel szemben az, hogy a választási, majd az önkormányzati választás eredménye határozottan tervbe vette néhány privilégium megszüntetését. Ezek a privilégiumok eddig Konrádnak és osztályának, mondjuk törpe kisebbségének örökösnek hitt, „megbonthatatlan” és a holokausztmitoszra épített tulajdonai és haszonélvezetei voltak.

Magukkal az állításokkal, a Konrád által kivándorlásra kényszerítő társadalmi tényekkel, amelyek az író erre e lépésre unszolják, nem érdemes sokat bíbelődni, mert a lényeg nem ezekben van. Konrád szabályszerűen hazudik, amikor a Le Monde tudósítójának azt mondja, hogy az értelmiségiek az állami lehallgatástól való félelmükben kimennek a parkokba, amikor bizalmas politikai közléseket akarnak kicserélni, és a városban, Budapesten a félelem légköre az úr. Ez módfelett rosszindulatú rágalom a mai kormányzat ellen és a végtelen türelem elleni merénylet. A végtelen magyar türelem ugyanis megengedi a nagyhatású kereskedelmi televízióknak a kormány jó intézkedéseinek folyamatos, cinikus aláásását, a dolgok rosszindulatú beállítását, a rémhírterjesztést. A TV2 nevű magyarellenos műintézmény a kolontári előntés óta minden este az egyszer felvett katasztrófaképeket mutatja, a hömpölygő áradatot, és a lakosság vagyonának megőrzését szolgáló szigorú rendőri intézkedéseket a helyi lakosság zaklatásaként állítja be. Holott az a lakosság és az üresen maradt házak vagyonát védi a fosztogatóktól, a bűnözőktől. A magyarság, az önkormányzati választáson 75 százalékosra vált óriási többség elnézi Bolgár Györgynek a Klub Rádióban a szervezett magyarellenosséget. A kormány és Orbán elleni ravasz aknamunkát, a zsidó sejtéget. Még csak figyelmeztetést sem kaptak a szerkesztők és a kifejlesztők a minden kereskedelmi csatornát előntő szennyáradatért, a pornográfiáért. A Népszava, a „168 óra”, a Népszabadság és egyéb lapok Kádár-Aczél és Gyurcsány-Kóka-Bajnai nosztalgiáját gargarizálnak, oda se

neki. A tény az, hogy a liberális múlt mérges gáz telepei ma is érintetlenek, s az akadémiai és egyetemi osztályok, fakultások, tanszékek, egész intézmények vezetése is a kezükben összpontosul. Miről beszél hát Konrád?

A lényeg magában a bejelentésben van. A világközvéleményt felszántani hivatott bejelentés lényege a személy státuszában, származásában, nemzetközi tekintélyében, illetve ennek a mai magyar rendszerhez fűződő viszonyában van. Konrád György nem mint az SZDSZ egyik alapítója, nem mint a megbukott MSZP-SZDSZ egypetjűség alapembere, hanem mint a magyar zsidóság reprezentánsa teszi ezt a bejelentést. Konrád attól tekintély, hogy zsidó, hogy magyar zsidó. Ettől várja, hogy Ahmadinezsádtól Simon Pereszig, New Yorktól Berlinig mély megütközést és természetesen Orbán rendszerével, a magyar keresztény rendszerrel szemben ellenérzést keltsen.

Konrád tekintélyének alapját egy kisregénnyel, az „A látogatóval” vetette meg. Regényét, amelyet sokáig nem adtak ki, s amely valóban értékes irodalmi mű, a magyar irodalom komoly értékei között lehet számon tartani. Ez a mű még semmit nem árult el a későbbi Konrádból, ez egy magyar író magyar műve volt, egy kis remekmű. A tekintély nagybirtokát, latifundiumát első tartós kényszerű külföldi tartózkodása során, nemzetközi pályán, már mint a magyar zsidóság egy külföldre kényszerített kiválósága szerezte meg. Ennek az Aczél által szorgalmazott és fedezett kitelepülésnek és ugyanennyire furcsa hazatérésnek az eredménye egy másik Konrád lett: a zsidó tekintély. (Joggal remélte, hogy ő kapja az irodalmi Nobel- díjat, de Kertész a témaválasztással, a központi mítosz megszólaltatásával megelőzte.)

Konrád most kiesett az időből. Húsz évvel ezelőtt még hatalmas jelentősége lett volna egy ilyen bejelentésnek, ha Antall ellen megteszi. De nem tehette, mert már Göncz Árpád kollégáját benyomták az elnöki székbe, aki első négy évében hétszer ment ki New Yorkba a Zsidó Világszövetséghez, jelenteni és utasításokért. Ugyanakkor más SZDSZ-esek, többnyire zsidók, teletömtek a korabeli lapokat, a Süd-Deutsche Zeitungot, Frankfurter Allgemeine-t, ennél a mai

bágyadt kivándorlás-lebegtetésnél aljasabb, élesebb magyarellenességekkel Konrád szövetségesei, párttársai voltak ezek, miközben ő irodalmi és politikai pápa lett itthon. A Nemzetközi Pen Klub elnöke, díjakkal elhalmozott és hatalombirtokos. A nép pedig nyomorgott és a privatizáció rakétáit begyűjtötték. Akkor, amikor kihirdették, és minden agyba beletaposták, hogy „az állam rossz tulajdonos” és tízmillió forintért odaadták a magyar alumíniumipart mai tulajdonosaiknak, Konrádnak nem jutott eszébe a kivándorlás. Az egész magyar élelmiszeripart nagy zsidó világcégeknek vetették oda, mint a halbelet a macskának, amikor a privatizációval és a Bokros-csomaggal tarra vágták az egész magyar életet, amikor bejött ide a Leumi Bank és tetszése szerint szétszította azokat a pénzeket, amelyek ma hiányoznak, akkor Konrád, bár sokat járta a világot és nagy hírnévre tett szert mint író és gondolkozó, nem fenyegetett kivándorlással. Akkor minden stimmelt. Mert minden az övé és hitsorsosaié volt. Most azonban már elkésett és hatástalan ez a bejelentés, mert a világ és különösen a magyar világ megváltozott. Konrád figyelmét elkerülte, hogy az a liberális kapitalizmus, amely a piac mindenhatóságát hirdette és ezen belül a pénz és a profit korlátlan hatalmát – megbukott. Konrád olyan időben indítja meg zsidó exodussal való fenyegetőzését, amikor Izraelben már csak kevés hely van új telepesek befogadására és Izrael gyalázatos gázai vérengzése során lényegében véve már háborút is vesztett, Amerika és benne New York pedig a legnagyobb bizonytalanság állapotában van. Obama, a fekete afrikai származású elnök már koránt sincs akkora zsidó befolyás alatt, mint elődje Bush és mint Clinton. Az USA süllyed, Kína emelkedik: – hová akar emigrálni Konrád? Ezt ma már jól meg kell gondolnia.

Magyarországon persze még kétértelmű, vagy legalábbis kétértelművé tehető a helyzet. A változásokat le lehet fékezni és a leszerelt IMF-befolyás helyébe fel lehet szerelni egy másik népellenes, magyarellenés befolyást. De már csak esetleg. Lehet kapni segítséget külföldről. A Soros Alapítvány befolyása a pénzügyi műveletekre még erős. A bankok, ha megadóztatva is, még állnak, a devizákkal még lehet trükközni, a Nemzeti Bank még az ő kezükben van, a Magyar Tudományos Akadémia még kiadatta, illetve hagyta kiadni Mihályi Péter Privatizációs lexikonát, amelyet jobb volna a csalás, a hazugság és a kótyavetye lexikonának nevezni. Ehelyett még tankönyv. Még egyetemi katedrája van ennek a szintén valószínűleg alia-képes SZDSZ-es pofának, aki a Magyar Privatizáció enciklopédiáját jegyzi és ebben azt állítja, hogy a privatizáció üdvös volt, de lassú. Konrád minden világfájdalma ellenére sajnós az egyetemi katedrákon és sok-sok pozícióban még trónolnak és –bocsánat a blaszfémiáért – alkotnak a levitézlett liberálisok és az egykori feljelentők. Ha Mihályi Péter még nincs vörös iszap lapátolásra kényszerítve a maga privatizációt felódázó gátlástalan hazugságáért, ha a privatizáció egyes tárgyai már zár alatt vannak, egyes bajnokai pedig vád alatt és az egész ország forr a privatizáció következményeinek vizsgálatától, számonkérésétől, akkor talán nem is annyira szívszorító, mint amennyire blöff ez a bejelentés. Ha a nép még szenved a Konrádék sikertörténetének következményeit, ha gyermekek százezrei éheznek a Konrádéknak tetsző állandó eladásítás és az ebből következő kamatfizetési kényszer miatt, akkor talán nem is bánatosan önkéntes száműzetés ez, hanem gyáva menekülés.

Csurka István: Konrád György kivándorlása

Írta: Csurka István

2010. október 24. vasárnap, 07:15 - Módosítás: 2010. november 14. vasárnap, 10:53

[REDACTED]